

Een korte familiegeschiedenis van het geslacht Godin

De familie Godin was afkomstig uit het graafschap van Oostervant uit het dorp Hordaing drie mijl verwijderd van Cambrai. In de genealogie van Carpentier wordt aan een handvest gerefereerd van Anselmus graaf van Oostervant uit 1096 waar een zekere Godinus Miles de Hordain Adami Senescalli filius wordt genoemd.¹

Koloniaal Indisch verleden

Al sinds het begin van de 17e eeuw waren er diverse leden van de familie Godin werkzaam in de handel, met zowel Indië als de Nieuwe Wereld. Bij zowel de Verenigde West-Indische Compagnie (WIC), de Verenigde Oost-Indische Compagnie (VOC) en de Noordse Compagnie vinden we bewindhebbers die de naam Godin dragen. Men werd lid van de compagnie door als participant aandelen te kopen en kon zich vervolgens aansluiten bij een 'kamer' waarvan er vestigingen in verschillende steden bestonden. Aan het hoofd van een kamer stonden de bewindhebbers. Om verkozen te kunnen worden tot bewindhebber moest men echter hoofdparticipant zijn. In de 18de eeuw betekende dit dat men voor langere tijd een aandeel van minimaal drieduizend gulden in de compagnie moest bezitten. De hoofdparticipanten droegen de verschillende bewindhebbers per kamer aan. Dit benoemingsstelsel van bewindhebbers bestond tot 1750, vanaf dat moment had de stadhouder het laatste woord in de benoeming van nieuwe bewindhebbers.

Vanaf het ontstaan van zowel VOC, de WIC en de Noordsche Compagnie, vervulde verschillende leden van de familie Godin een vooraanstaande rol in deze handelsorganisaties. Aan het begin van de 17e eeuw was de wolhandelaar Samuel Godin (1561-1653) een van de eerste bewindhebbers van de Noordsche Compagnie (1617) en later bij de WIC te Amsterdam. Hij behoorde samen met zijn broer Daniel (1576-1645) tot de eerste inleggers in de Zeeuwse kamer van de VOC die gevestigd was te Middelburg. Een derde broer, Anthony (1573-1639), werd bewindhebber bij de Zeeuwse kamer van de WIC. Zijn zoon Henry (1615-1647) volgde in het voetspoor van zijn vader en werd eveneens bewindhebber nu van de VOC aldaar. De zoon van Daniel, Paulus (1615-1660) zat in de linnen- en wolhandel schopte het tot bewindhebber bij de WIC te Amsterdam. In de eeuw daarop waren zowel Cornelis Godin (1710-1768) als zijn zoon Guillaume Frederic (1742-1793) bewindhebbers bij de VOC te Middelburg. Deze werkzaamheden resulteerde vaak in hoge maatschappelijke (neven) functies, verschillende van de bewindhebbers bekleedde het ambt van burgemeester in Veere en in Middelburg of waren bestuurders van Weeshuizen in Amsterdam.

Er waren niet alleen familieleden werkzaam in de handel, sommigen vervulde hoge ambtelijke functies in het koloniaal bestuur van Nederlands-Indië. Zo was Willem Godin (1780-1834) Hoofdkommies van 's lands kas te Batavia en later Adjunct Algemeen Ontvanger aldaar. Zijn zoon Willem Frederik (1820-1866) bekleedde een van de hoogste functies die men in Indië kon bereiken namelijk die van assistent resident, in zijn geval te Padang (Sumatra). Kort voor zijn dood was hij nog enige tijd voorzitter van de Algemene Rekenkamer te Batavia. Zijn zoon Egbert (1855-1908) was eveneens werkzaam in de ambtenarij, als ingenieur was hij aangesteld als Opzichter 3e klasse bij de Openbare werken te Padang. Zijn enige zoon Theodoor (1881-1964) studeerde aan het eind van de 19e eeuw elektrotechniek in Duitsland en behaalde daar zijn ingenieurstitel. Hoewel hij nooit in dit vakgebied werkzaam was. Want toen hij kort na zijn huwelijk in 1908 vanuit Nederland weer naar Indië vertrok ging hij in de ambtenarij en werd uiteindelijk Inspecteur van de Gouvernements Pandhuisdienst te Batavia.

De band met Nederlands-Indië heeft een groot stempel gedrukt op de familiegeschiedenis. In sommige gevallen vond men huwelijkspartners uit families met Indische wortels, anderen, zoals Willem Frederik Godin, verwekte kinderen bij een inlands vrouw een zogenaamde njai. Zoiets was destijds niet ongebruikelijk. Een jongeman nam wanneer hij in Indië aankwam vaak enige tijd een 'Indische huishoudster', die ook zijn bijzit of concubine was. Was hij eenmaal gesetteld dan zocht

¹ Carpentier, Jean-Baptiste, Histoire généalogique des Pays-Bas, ou Histoire de Cambrai et du Cambresis...(..) enrichie des généalogies, éloges et armes des comtes, ducs, évêques et archevêques, Leiden 1664, pp.613-622.

hij een Europese vrouw uit zijn eigen sociale klasse. Heden ten dage worden bij dit gebruik morele vraagtekens gezet, er is deze vrouwen in het verleden dan ook groot onrecht aangedaan.² Maar dit was niet altijd het geval, soms trouwde men met een njai, of erkende de kinderen die uit een dergelijk verhouding voortkwamen. Willem Frederik erkende de vier kinderen die hij bij zijn njai, zij heette Lombajoe, verwekte. Zij droegen dus zijn naam. De enige zoon uit deze relatie werd zelfs ridder in de Militaire Willemsorde. Maar ook de schoonmoeder van Theodoor Godin, Isabella Maria Lach de Bere - van Ginkel (1831-1911) had Indisch bloed, evenals er ook Indisch bloed in de familie kwam door het huwelijk van Theodoor Godin met Jacoba van Noppen.

Dit alles maakt dat Nederlands-Indië en in mindere mate West-Indië en Noord Amerika, onlosmakelijk verbonden zijn met de geschiedenis van het geslacht Godin.

Militaire connecties

Uit de familiegeschiedenis van het geslacht Godin blijkt dat een aanzienlijk aantal onder hen een militaire carrière kenden. Om een indruk te geven volgt hier een selectie van een aantal van hen die in krijgsdienst actief waren.

Reeds in de 15e en 16e eeuw zijn er familieleden waarvan bekend is dat zij Jerusalemridders waren, zoals Jean Godin (1440-1523) en Jacques Godin (1501-1577). Hoewel zij in stricte zin geen militairen waren, stonden ze wel in een militaire traditie. De riddersporen ontvangen vóór het Graf van Christus in Jerusalem was een bijzonder voorrecht dat een buitengewone vroomheid bekroonde, men zou kunnen zeggen dat het hierbij ging om een vorm van spiritueel ridderschap. Want men werd ridder niet door gevechtshandelingen maar door een pelgrimage. Hoewel naast vroomheid ook andere, meer profane motieven een rol konden spelen, zoals de zucht naar avontuur en de drang naar status. Bij thuiskomst was men immers een gerespecteerd persoon en kon men zich aansluiten bij een zogenaamde Jerusalembroederschap.

In de 16e eeuw was ridder Jan Godin (1529-1600) kapitein in Franse dienst. Als kolonel en gouverneur van het fort Lillo bij Antwerpen (beheersing van de Schelde!) verdedigde hij het fort tijdens de Spaanse Furie. Hij was bovendien een van de gedeputeerden die onder leiding van Marnix van St. Aldegonde betrokken was bij de onderhandelingen met de hertog van Parma over de overgave van de stad aan de Spanjaarden.

Zijn achterkleinzoon Pieter Godin (1680-1738) diende bij het Staatse Leger. Als kapitein nam hij deel aan de slag bij Malplaquet (1709), in de rang van majoor vocht hij in Spanje onder generaal Fagel. Later werd hij bevorderd tot luitenant-kolonel van het regiment Béarn, daarnaast was hij Groot Commandant van 's Hertogenbosch en onderhavige forten.

De beide zonen van Pieter waren eveneens officieren die samen met hun vader aan verschillende veldslagen deelnamen: Pieter Anthony Godin (1726-1776), heer van Drakensteyn en de Vuurse, was ritmeester bij een cavalerie escadron onder generaal Van Cannenburg (tot 1764). Later werd hij bevorderd tot kolonel in het cavalerie regiment van de generaal-majoor Ruysch. Na zich succesvol te hebben onderscheiden gedurende aan de veldslagen van van Fontenoy (1745), Rocourt (1746) en Lafelt (1747) werd hij in 1767 aangesteld als kolonel van de Cavalerie van den Staat. Overigens nam hij in 1745, samen met zijn broer Gerard (1720-1779), die majoor was bij het regiment Croyé, deel aan de slag bij de eerder genoemde slag bij Fontenoy. Deze veldslag vond plaats tussen Doornik en Bergen als onderdeel van de Oostenrijkse Successieoorlog. Gerard Godin nam eveneens deel aan de veldslagen bij Lafeld en Rocourt. In 1777 werd hij commandant van een regiment dat zijn naam droeg. Op 22 juni 1774 werd hij zelfs bevorderd tot generaal-majoor.

Een zoon uit het tweede huwelijk van Willem Godin (1780-1835) luisterde naar de naam Jan Hendrik Cornelis (1833-1886). Hij bracht het tot luitenant-kolonel der Infanterie bij het Oost Indisch Leger (O.I.L.). Zijn vele onderscheidingen getuigen van een buitengewoon succesvolle militaire carrière. Hij was die van Ridder der Militaire Willemsorde 4e klasse (Lampongse district, 7 januari 1857). Daarnaast was hij drager van het Ereteken voor Eervolle vermelding in de strijd (Palembang 1858-1859), drager van het Onderscheidingsteken Bijzondere Krijgsverrichtingen en drager van Atjehmedaille voor deelname aan de expeditie tegen Atjeh 1873-1876. Na zijn pensioenering werd de hoogste eer betoond door hem het Eresabel uit te reiken (KB 31 januari 1880, no.14), hiermee kwam hij in aanmerking voor een MWO 3 maar deze heeft hij nooit gekregen.

²Zie: Baay (2008).

Twee zonen van Willem Frederik Godin (1820-1868) waren eveneens hoge officieren bij het O.I.L. Willem Andries Godin (1851-1914) was majoor der Infanterie. Ook hij was drager van de hoogste militaire onderscheiding. In augustus 1881 werd hij onderscheiden met de Militaire Willemsorde 4^e klasse (Atjehoorlog 1881, no.21). Daarnaast was hij drager van het onderscheidingsteken Bijzondere Krijgsverrichtingen (met 2 gespen Gajo en Alaslanden (1904 en ?) en drager van het Onderscheidingsteken Langdurige Trouwe Dienst als officier. Zijn halfbroer Frederik Godin (1848-1912) was kapitein der Infanterie, ook hij werd als ridder onderscheiden in de Militaire Willemsorde 4e klasse (Atjehoorlog, 24 maart 1877, no.5).³

Een militair uit de meest recente geschiedenis van het geslacht Godin was de jongste zoon van Theodoor Oswald Godin, die ook zijn voornamen droeg: Theodoor Oswald Godin (1911-1970). Hij begon zijn militaire loopbaan in 1940, als soldaat bij het Koninklijk Nederlands Indisch Leger (KNIL). Nog geen jaar nadat hij op 1 augustus 1941 als reserve 2e luitenant bij de Vernielingscompagnie van het derde Bataljon Genietroepen was aangesteld, werd hij op 8 maart 1942 in Japanse krijgsgevangenschap gevoerd. Hij werd geïnterneerd, eerst in het verzamelkamp Tjimahi in West-Java en later in verschillende interneringskampen te Singapore, waar hij te werk werd gesteld bij de bouw van de Birma spoorweg. Hij behoorde tot de gelukkigen die dit overleefde, na terugkeer in Nederland ging hij in 1948 met groot verlof. In 1950 werd hem eervol ontslag uit dienst bij het KNIL verleend. In 1956 kwam hij terug in werkelijke dienst bij de Koninklijke Landmacht en werd geplaatst als reserve kapitein bij het depot Genietroepen. Een jaar later werd hij benoemd en aangesteld bij het wapen der Genie tot reserve kapitein voor Speciale Diensten. Op 10 januari 1963 werd hem eervol ontslag uit militaire dienst verleend. Hij was drager van het Ereteken voor Orde en Vrede en het onderscheidingsteken voor langdurige Nederlandse Dienst als Officier (met het cijfer 15).

Vrijmetselarij en spiritualisme

De geschiedenis van de familie Godin en haar betrokkenheid bij de orde der Vrijmetselaars is terug te voeren op de Indische periode in de tweede helft van de negentiende eeuw. De Vrijmetselarij in Nederlands-Indië en het latere Indonesië bestond tussen 1762 en 1962. In de jaren na 1860 vindt er door vrijmetselaars een sterke expansie plaats naar sociale en onderwijsinitiatieven. Loges richten bibliotheken op, starten scholen, banken van lening, weeshuizen, recreatie voor militairen en voedsel en kledingfondsen voor de arme schoolkinderen. Het duurt tot 1870 voordat de vrijmetselarij in Indië zich verspreidt over het land. Diverse loges worden opgericht en in kleinere dorpen en steden ontstaan vrijmetselarijkringen met fluctuerende lidmaatschappen.

Het vroegste familielid dat behoorde tot de orde der Vrijmetselaars was Willem Frederik Godin. Uit het jaarboek van de loge *Mata Hari* te Padang op Sumatra (1859-1934) blijkt dat hij in 1861 aldaar was ingeschreven als lid. Omdat het traditie is dat het lidmaatschap van vader op zoon over wordt gedragen, zal het waarschijnlijk zijn geweest dat zijn zoon Egbert Frederik (1855-1908) ook lid was. Wat wel zeker is, is dat de zoon van Egbert, Theodoor Oswald (1881-1964) vrijmetselaar was, want hij was lid van de loge *L'Union Frédéric* te Den Haag. Met hem stopt deze traditie, er zijn geen latere leden van de familie die tot een vrijmetselaarsloge werden toegelaten.

Theodoor had door zijn vervroegd pensioen (op 49-jarige leeftijd!), dat hij had opgebouwd met tropenjaren in Indie, alle tijd om zich te verdiepen in paranormale en esoterische zaken die zijn bijzondere belangstelling hadden. Reeds in 1924 was hij in Indië secretaris van het comité 'Pro Religione' te Batavia. Deze organisatie has als doelstelling 'het religieuze leven te wekken, in zonderheid onder hen die buiten kerk-verband staan'. Later, in 1935, werd hij voorzitter van de Vereeniging van Spiritualisten 'Hooger Leven' die gevestigd was te Den Haag. Deze vereniging speelde destijds een belangrijke rol in de spiritualistische beweging en hield zich bezig met magnetisme, mediamieke verschijnselen en andere paranormale zaken. Daarnaast was Theodoor numeroloog en Swedenborg kenner. In 1935 werd hem octrooi verleend op een door hem ontwikkeld toestel voor het doen van proefnemingen op het gebied van de parapsychologie.⁴

³Voor een vermelding van de drie Godinnen die drager waren van de Militaire Willemsorde zie :Köffler (1940), p.184.

⁴ Zie voor tekening en beschrijving: Octrooiraad Nederland nr.34506

Genealogie

In het familiearchief bevinden zich vele stukken die betrekking hebben op familiestamboomonderzoek onderzoek. Dit werd voor het eerst ter hand genomen door Ir. Theodoor Oswald Godin sr. (1881-1964) gedurende de eerste helft van de 20ste eeuw. Dit onderzoek werd voortgezet door zijn kleindochter Martha van der Vlis-Godin MA (1951) en zijn kleinzoon Dr. Frederik T.J. Godin (1955). Aan de genealogische notities van Theodoor Godin werd later veel (digitaal) bronmateriaal toegevoegd. Dit onderzoek is lopend.

Nadat Theodoor in 1928 met zijn gezin terug naar Nederland keerde, besteedde hij veel van zijn tijd aan familiestamboom onderzoek. Dit resulteerde in een genealogisch overzicht van de familie Godin dat terug ging tot de twaalfde eeuw. Het werd aangevuld met vele notities, correspondentie en bronmateriaal. Martha zette dit onderzoek aan het eind van de jaren zeventig voort. Hierbij kon ze al snel gebruik maken van de voordelen van de computer, dit resulteerde in een omvangrijk digitaal familiestamboomoverzicht.

Frederik sloot zich vanuit zijn wetenschappelijke achtergrond als (kunst) historicus en jarenlange werkervaring als documentalist en archiefbeheerder in 2009 bij het familieonderzoek aan. Door zijn werkzaamheden bij het CBG had hij direct toegang tot veel bronmateriaal, wat veel genealogische zaken aan het licht bracht maar tegelijk ook nieuwe vragen opriep.

Heraldiek en bastaardij

Naast genealogie bestaan er ook vele vragen over heraldische kwesties die met de adellijke wortels van de familie verband houden, dit onderzoek wordt uitgevoerd door Frederik Godin jr en is ook nog niet afgesloten.

De familie Godin kan haar adellijke afkomst herleiden tot het jaar 1065, maar betrouwbare gegevens beginnen bij Jean Godin (1529-1600). Het 'oude' familiewapen bestaat uit een gedekte gouden beker op een blauw veld. Volgens overlevering vanwege het erfelijk ambt van schenker van Oostervant dat zou stammen uit de late elfde of begin twaalfde eeuw. De familie is afkomstig uit Henegouwen of Artesië, hetzij Kamerijk of Valenciennes. Er zijn nogal wat Godinnen geannobileerd in de 16de eeuw. De claim dat de Godinnen tot de adel waren toegelaten lijkt inderdaad een stevige basis te hebben.⁵ In de zeventiende eeuw verklaarde Paulus Godin dat zijn vader in de adelstand was verheven door koning Filips III van Spanje in 1623.⁶ Pieter Anthony Godin heer van Drakesteyn en Vuurse werd op grond van de oude adel van zijn geslacht in 1782 toegelaten als lid der Staten van Cambrai en Cambresis.⁷

In de vererving van het recht op het voeren van de adellijke titel is een breuk ontstaan in 1780. Dit hangt samen met de vermeende bastaardij van Willem Godin (1780?-1834). Naar alle waarschijnlijkheid was hij een buitenechtelijk kind van Guillaume Frederic Godin (1742-1793). en Susanna Lindt (.-1793). Tot op heden zijn er geen historische gegevens gevonden die duidelijkheid scheppen in deze kwestie. Wellicht zal het huidige onderzoek naar de familiegeschiedenis nog een nieuw licht op deze zaak werpen. In het digitale tijdperk kan onderzoek immers zoveel sneller en efficiënter worden uitgevoerd dan dat dit in vroeger tijden het geval was. Ten gevolge van de vermeende bastaardij rond Willem Godin werd er voorzichtigheidshalve een breuk in het familiewapen toegepast. Deze nieuwe vormgeving van het familiewapen bestaat uit een accoladeschild met een vierending. In het eerste en vierde kwartier vinden we de bokaal met gedekte kop terug, nu afgebeeld op een rood veld in plaats van blauw. De bokaal is nu van zilver, in plaats van goud. In het 2e en 3e kwartier bevinden zich drie gouden halve leeuwen op een zwart veld. De leeuwen verwijzen naar de Franse oorsprong van de familiewortels want ze horen bij het wapen van de verwante familie Creton (in 1562 trouwde Jean Godin met Marie Creton). Waarschijnlijk was Willem Frederik Godin (1820-1866) de eerste die dit nieuwe wapen voerde. Hard bewijs van het bestaan ervan vinden we in het lakzegel van zijn zoon, Egbert Frederik Godin (1855-1908). Dit lakzegel berust in de lakzegelcollectie Steenkamp-Damstra van het CBG.⁸ In mei 2012 werd dit vernieuwde wapen geregistreerd bij het Centraal Bureau voor

⁵Zie: Carpentier (1664), p.613ff; Roux (1715), pp. 91, 241, 275, 385; Smallegange (1696), p.482,483; Ferwerda (1772), deel II, 1e stuk.

⁶SA, archief 231, inv.nr. 900/902.

⁷Aa van der (1862), p.235.

⁸Er bestaan kleine verschillen in het wapen van de lakzegel uit de collectie van het CBG en de zegelring van

Genealogie te Den Haag en het bijbehorende certificaat werd op 2 juni 2012 toegekend.

In de late negentiende eeuw werd er nog een poging gedaan de adellijke afkomst van de familie te benadrukken. Er is correspondentie overgeleverd uit 1896 tussen Willem Andries Godin (1858-1914) en D.G. van Epen, die destijds directeur van het Heraldisch-Genealogisch archief te Den Haag was, dit in een poging het adelsdiploma te verkrijgen. Van Epen zag destijds genoeg gronden hiervoor en bood aan een verzoek te willen doen aan de Hoge Raad van Adel. Maar de hoge kosten (600 gulden) die hieraan verbonden waren zijn waarschijnlijk de reden geweest dat dit nooit geëffectueerd werd. Ook Theodoor Godin sr. heeft zich met onderzoek naar de adellijke familieafkomst bezig gehouden wellicht heeft de onopgehelderde bastaardij ertoe bijgedragen dat hij het verzoek om een adelsdiploma nooit heeft doorgezet. Heden ten dage zijn de eisen waaraan men hiervoor bij de Hoge Raad van Adel moet voldoen bijzonder streng. Het recht op het voeren van de adellijke titel is immers wettelijk beschermd. De Raad als adviesorgaan geniet dan ook zeer veel prestige. Samen met de Staten-Generaal, De Raad van State, de Algemene Rekenkamer, de Kanselarij der Nederlandse Orden en de Nationale Ombudsman, wordt de Hoge Raad van Adel gerekend tot de Hoge Colleges van Staat.⁹

Bij het CBG zijn niet alleen vele genealogische dossiers over de familie te vinden maar ook een omvangrijke lakzegelverzameling. Op deze lakzegels zijn gewoonlijk heraldische wapens afgebeeld. In deze verzameling werden tientallen lakzegels met wapens, waaronder velen uit de zeventiende eeuw, van de familie Godin aangetroffen. Ook dit onderzoek is lopend.

Het bestuderen van genealogie en heraldiek was tot omstreeks het midden van de negentiende eeuw vooral een bezigheid van een relatief kleine groep van aristocratische families. Kennis van het voorgeslacht werd in deze kringen van generatie op generatie overgeleverd en opgetekend in handgeschreven genealogieën die bij de familiepapieren werden bewaard. Ze bevatten echter vaak ook veel onjuistheden en onbewezen verwantschappen of berusten zelfs op louter fantasie.¹⁰ Bij gebrek aan toegankelijke bronnen waren heel wat genealogieën nogal eens gebaseerd op veronderstellingen. Het laatste kwart van de negentiende eeuw en de eerste decennia van de twintigste eeuw waren voor de genealogie en heraldiek in ons land in veel opzichten pioniersjaren. Belangrijke ontwikkelingen werden gemarkeerd door de komst van de eerste beroeps genealogen als A.A. Vorsterman van Oyen (1845-1912) en D.G. Van Epen (1868-1930). Zij waren de oprichters van de eerste commerciële genealogisch-heraldische documentatiebureaus. De rijke en uitgebreide documentatie die zulke commerciële bureaus bijeenbrachten, vormen met andere particuliere verzamelingen de eerste aanzet tot de latere openbare collecties.¹¹ Daarnaast bestonden ook genealogisch-heraldische verenigingen zoals *De Nederlandsche Leeuw* die ook eigen verzamelingen hadden. Eerst na de jaren dertig van de twintigste eeuw zou de aanzet worden gegeven tot een meer wetenschappelijke vorm van genealogie beoefening.

Portretten

Onderzoek bij de afdeling portret iconografie van het RKD te Den Haag wees uit dat er meer dan dertig geschilderde familieportretten van leden van de familie Godin bestaan. Daarnaast werden ook via andere bronnen portretschilderijen met leden van de familie Godin opgespoord. Vele portretten werden vervaardigd in de zeventiende eeuw. Op deze schilderijen zijn meestal ook heraldische wapens afgebeeld, deze zijn te vinden zowel op het schilderij zelf als op de lijst. Een eerste inventarisatie van de portretten deed vermoeden dat een aantal deel uit maakten van een zogenaamde *Ahnengalerie*. Dit is een galerij van familieportretten in het huis van iemand met een aanzienlijke sociale status. Dit soort portretten hebben tot doel om de afkomst en status van de persoon in kwestie te consolideren. Een probleem met een dergelijke galerij is dat de portretten niet altijd uit de tijd stammen waarin de geportretteerde leefde. Om bepaalde familierelaties te 'bewijzen' schrok men er niet voor terug om fictieve portretten te laten vervaardigen. Men moet zich hierbij realiseren dat er in vroeger eeuwen vaak onduidelijkheid bestond omtrent de kennis

Theodoor Godin sr. Zo bestaan er kleine verschillen in de vorm van de helm en de rand. Waarschijnlijk was de zegelafdruk gemaakt van een cachet of een breloque.

⁹Wolleswinkel, (2004), pp.55-57.

¹⁰Borne in JCBG 59, (2005), pp. 213-237.

¹¹Ibidem

van het voorgeslacht.

De meeste van de portretschilderijen zijn in particulier bezit maar een aantal bevindt zich in openbare collecties, voornamelijk in Amsterdam.¹² Het vroegste geschilderde portret dateert uit de 16e eeuw, in latere tijd werden ook portretten geschilderd door beroemde schilders als Tischbein en Sluyters.

Dr. F.Th.J. Godin, status: december 2012 (in bewerking)

* * *

Literatuur:

A.J. van der Aa, *Biografisch woordenboek*, 1862, (deel 7).

R. Baay, *De njai. Het concubinaat in Nederlands-Indië*, Amsterdam 2008.

J. van Borne, 'Dichter bij gewone mensen. De popularisering van de genealogiebeoefening in Nederland vanaf 1930', *Jaarboek Centraal Bureau voor Genealogie*, 59 (2005).

Carpentier, Jean-Baptiste, *Histoire généalogique des Pays-Bas, ou Histoire de Cambrai et du Cambresis...(..) enrichie des généalogies, éloges et armes des comtes, ducs, évêques et archevêques*, Leiden 1664.

M.L. Dorreboom, 'Gelijk hij gecondemneert wordt mits deezen'. *Militaire strafrechtspleging bij het krijgsvolk te lande, 1700 – 1795*, (diss.) UvA 2000.

A. Ferwerda, *Adelyk en aanzienelyk wapen-boek van de zeven provinciën; waar by gevoegd zyn een groot aantal genealogiën van voorname adelyke en aanzienelyke familiën uit vele oude stukken in deeze order gebracht door Abraham Ferwerda*, deel II, 1e stuk Leeuwarden 1772.

G.C.E. Köffler, *De Militaire Willemsorde 1815-1940*, Den Haag 1940.

J. le Roux, *Le Recueil de la Noblesse de Bourgogne, Limbourg, Luxembourg, Gueldres, Flandres, Artois, Haynau, Hollande, Zeelande, Namur, Malines, et autres Provinces de Sa Majesté Catholique* (..) Lille 1715.

M. Smallegange / J. Reygersberg / J. Eyndius, *Nieuwe Cronyk van Zeeland, eerste deel, vervattende* (..) Amsterdam 1696.

Stadsarchief Amsterdam, archief 231, inv.nr. 900/902.

E. Wolleswinkel, '190 Jaar Hoge raad van Adel', *Genealogie* 10 (2004).

* * *

Afkortingen:

SA Stadsarchief Amsterdam.

CBG Centraal Bureau voor Genealogie.

RKD Rijksbureau voor Kunsthistorische Documentatie.

¹²Te Amsterdam: Deutzenhofje (8); Maison Descartes (2); Stedelijk Museum Amsterdam (3). Overig: Museum Beeckestein te Velden (1); Centraal Museum te Utrecht (2) en Instituut Collecties Nederland (2).

VOC Verenigde Oostindische Compagnie

WIC West Indische Compagnie

KNIL Koninklijk Nederlands Indisch Leger

O.I.L. Oost Indisch Leger

* * *